

1 Een val om een heks te vangen

Het was een warme nacht voor november, een te warme nacht voor heksen, of zo gaan de verhalen in elk geval. Heksen zouden natuurlijk uitgestorven moeten zijn, maar Xar had gehoord hoe ze stonken, en hij beeldde zich in dat hij die geur nu kon ruiken in de stilte van het donkere bos: een vage maar opvallende geur van verbrand haar, vermengd met dode muizen en een vleugje slangengif. Als je het eenmaal een keer had geroken, vergat je het nooit meer.

Xar was een wildebras, een lid van de stam van tovenaars. Hij reed op de rug van een reusachtige sneeuwkat in een deel van het bos dat zo donker en verward en verstrikt was dat het bekendstond als het Foute Woud.

Hij mocht hier eigenlijk niet komen, want het Foute Woud was krijgergrondgebied, en als de krijgers hem grepen, nou... iedereen zei dat Xar dan ter plekke zou worden gedood. Zijn hoofd eraf! Het was een leuke traditie bij de krijgers.

Maar Xar leek totaal niet bezorgd.

Hij was een vrolijke schurk van een jongen, met een ongelooflijke kuif die van zijn voorhoofd omhoogstak alsof hij door een onzichtbare verticale orkaan was gelopen.

De sneeuwkat waarop hij reed, heette Koningskat en was een nobel schepsel, een reuzenversie van een lynx, en eigenlijk veel te deftig voor zijn brutale baasje.

Xar (spreek uit als "Zar")
rijdt op de rug van een reuzenlynx

Calibrand, Xars pratende raaf

Koningskat had glanzende poten, zo mooi rond dat ze onecht leken, een vacht zo dik dat het net poedersneeuw was, en zo'n diepe zilvergrijze kleur dat het bijna blauw leek. De sneeuwkat rende snel maar geruisloos door het bos, waarbij zijn oren met zwarte puntjes steeds heen en weer bleven draaien, want hij was bang, al was hij te trots om dat te laten merken.

Die ochtend nog had Xars vader, Encanzo de magiër, koning der tovenaars, iedereen eraan herinnerd dat geen enkele tovenaar ook maar één teen in het Foute Woud mocht zetten.

Maar Xar was de ongehoorzaamste jongen die het koninkrijk van de tovenaars sinds een generatie of vier had gezien, en verboden dingen moedigden hem alleen maar aan.

De afgelopen week:

Had Xar de baarden van twee van de oudste en meest gerespecteerde tovenaars aan elkaar vastgeknoopt toen ze waren ingedut aan de bankettafel. Hij had een liefdesdrankje in de voertrog van de varkens gegoten, waardoor de varkens stapel-, hoteldebotel-verliefd waren geworden op Xars minst favoriete leraar en hem overal volgden waar hij heen ging, waarbij ze enthousiaste, keiharde krijs- en kusgeluiden maakten.

Hij had per ongeluk de bomen aan de westkant van het tovenaarskamp in brand gestoken.

Veel van die dingen waren niet echt expres gegaan. Xar had zich gewoon laten meeslepen in de opwindning van het moment.

*Angstige sneeuwkat kijkt rond →
op de volkomen veilige open plek.*

En toch was geen van die ongehoorzame dingen nog maar half zo erg als wat Xar nu deed.

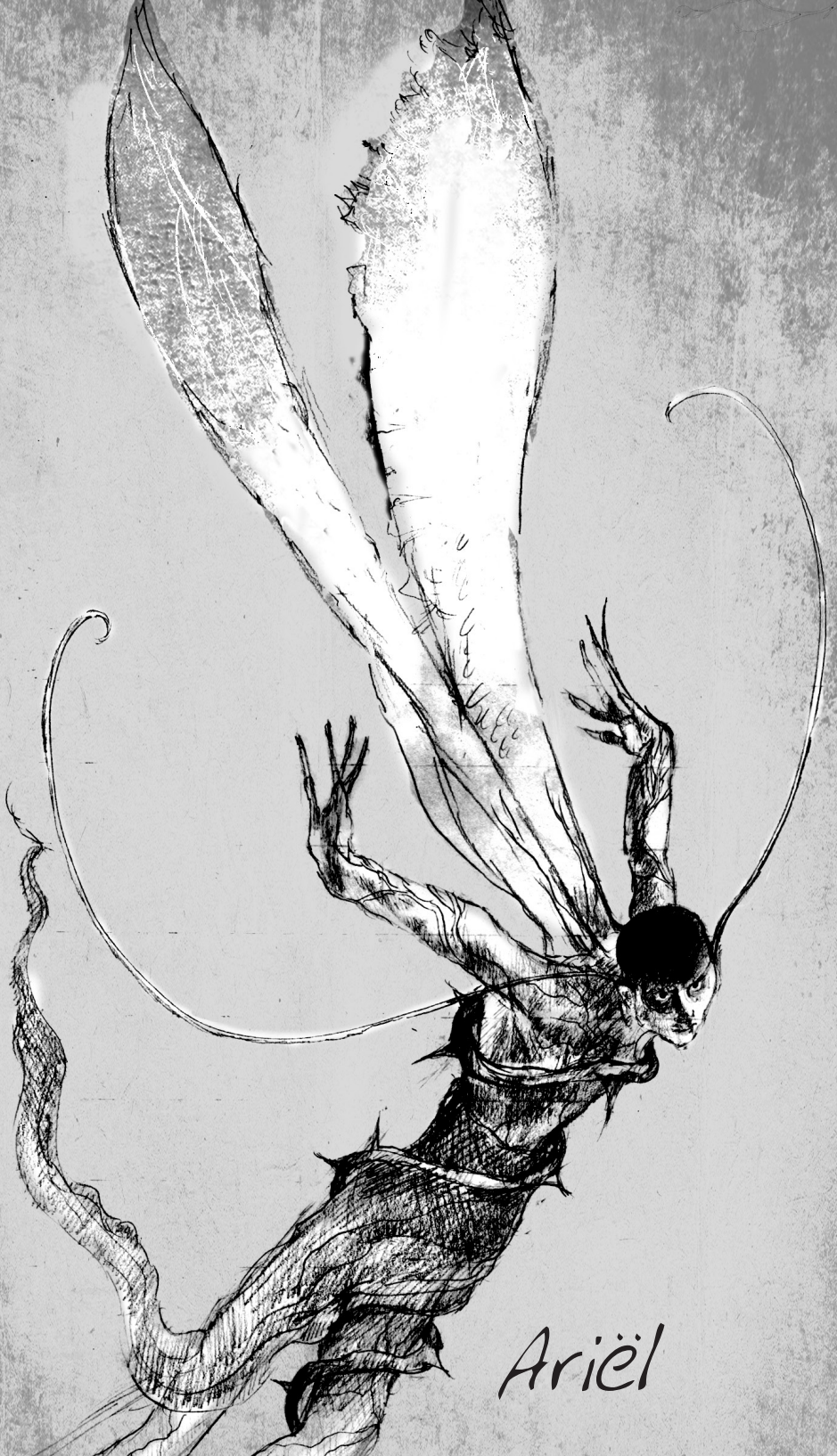
Er vloog een heel grote raaf boven Xars hoofd.

‘Dit is echt een heel slecht idee, Xar,’ zei de raaf. De pratende raaf heette Calibrand, en hij had een fraaie vogel kunnen zijn, maar helaas was het zijn taak om Xar uit de problemen te houden, en door de zorg van die onmogelijke opdracht bleven zijn veren steeds maar uitvallen. ‘Het is eigenlijk niet eerlijk om je dieren en feeën en jonge medetovenaars zo het gevaar in te leiden...’

Als de zoon van de koningsmagiër, en een jongen met heel veel persoonlijk charisma, had Xar een heleboel volgers. Een roedel van vijf wolven, drie sneeuwkatzen, een beer, acht feeën, een enorme reus die Pletter heette en een groepje andere jonge tovenaars, die Xar allemaal volgden alsof ze gehypnotiseerd waren, rillend van angst terwijl ze deden alsof ze niet bang waren.

‘O, je piekert te veel, Calibrand,’ zei Xar terwijl hij Koningskat inhiel en van zijn rug sprong. ‘Moet je die mooie, pittoreske open plek hier toch eens zien... zie je... VOLKOMEN veilig en precies hetzelfde als de rest van het bos.’

Ariël

KNIJPSJU

Xar keek met opgewekte tevredenheid om zich heen, alsof ze waren gestopt in een heerlijk bebost valleitje vol buitende konijntjes en jonge hertjes in plaats van op een koude, griezige kleine open plek waar de taxusbomen dreigend over hen heen hingen en de maretak omlaagdroop als de tranen van magiërs.

De andere jonge tovenaars trokken hun zwaarden, en de vacht van de grauwende sneeuwkatte ging zo rechtop staan van angst dat ze eruitzagen als donzige pluizenbollen. De wolven ijsbeerden rusteloos heen en weer en probeerden een beschermende cirkel te vormen rondom hun mensen.

Alleen de kleinere feeën deelden Xars enthousiasme, maar dat kwam doordat ze te jong waren om beter te weten.

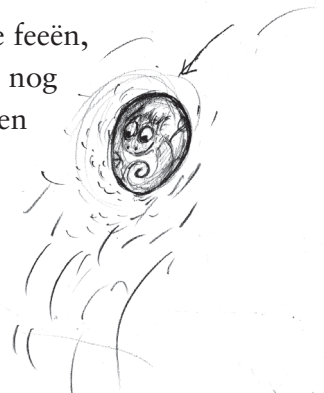
Ik weet niet of je ooit een fee hebt gezien, dus ik zal ze voor je beschrijven.

Er waren vijf grotere feeën, die allemaal een beetje leken op een

kruising tussen een mens en een fel, elegant insect. Als ze zich ergerden of verveelden (wat vaak gebeurde), dan knipperden ze aan en uit als sterren en kwam er paarse rook uit hun oren. Ze waren zo doorzichtig dat je hun hart kon zien kloppen.

Dan waren er nog drie kleinere, jongere feeën, die 'donsfeeën' werden genoemd omdat ze nog niet volwassen waren. Xars favoriet was een

Bromboezel

enthousiast, nogal dom klein ding dat Knijpsju heette.

‘Ooo, het is prachtig! Het is prachtig!’ piepte Knijpsju. ‘Het is de fabelschitterendste, prachtigste open plek die ik ooit heb gezien! Wat is dat voor een boei-interessante bloem? Laat me raden! Het is een boterbloem! Het is een madeliefje! Het is een geranium! Het is een bloemkool!’

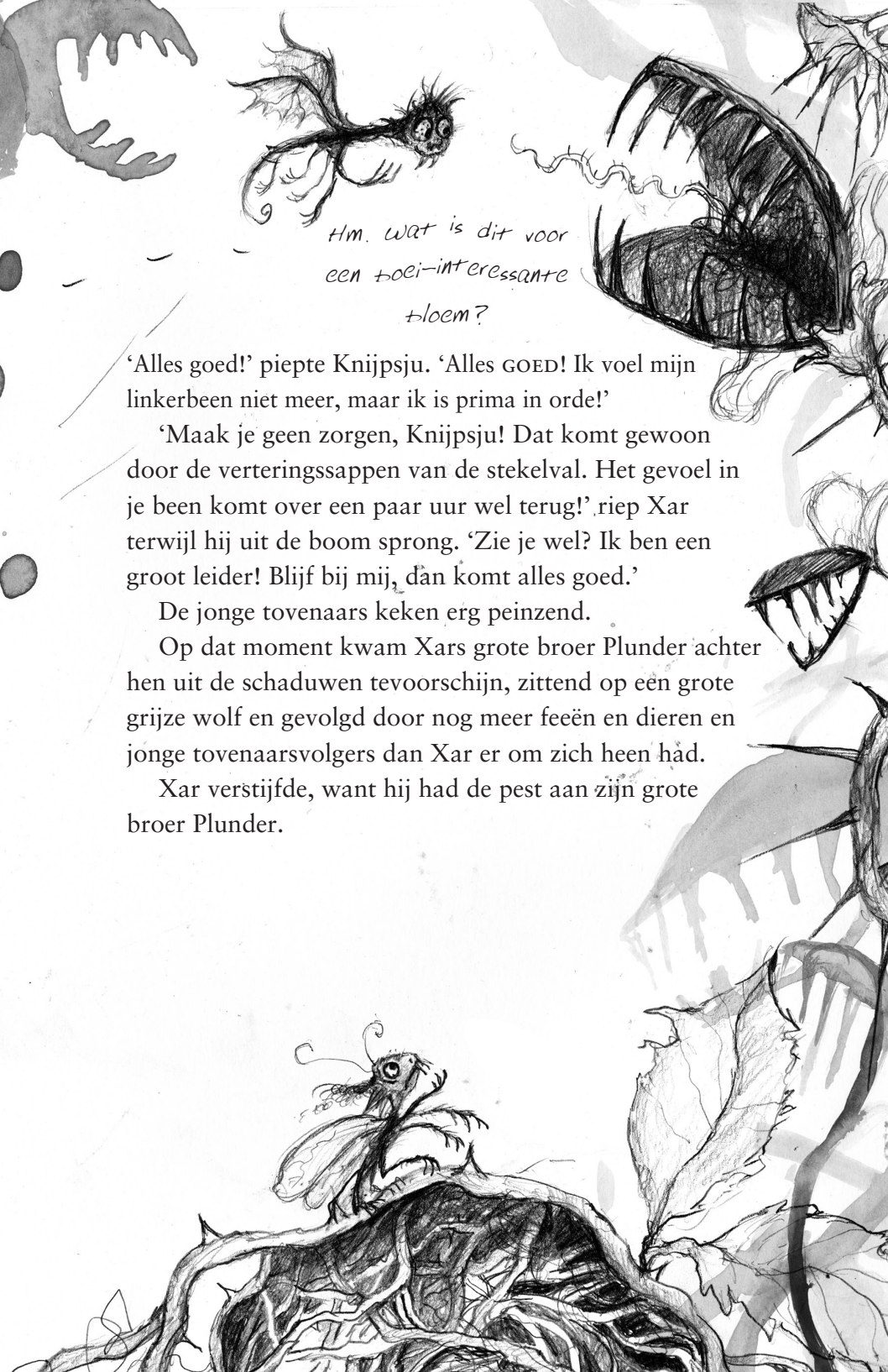
Hij vloog naar de bovenste takken van een bijzonder sombere en sinistere boom en ging op een van de vlezige bloembladen staan, met onheilspellende stekels langs de randen, een bloem die in feite een feeën-etende stekelval heette. De bloem klapte dicht, zo snel als een muizenval, en die arme kleine Knijpsju zat opgesloten.

Calibrand landde op Xars schouder en slaakte een diepe zucht.

‘Ik zeg liever niet “Ik zei het toch?”’ zei Calibrand. ‘Maar we zijn pas anderhalve minuut op deze volkomen veilige open plek in het Foute Woud, en nu al ben je een van je volgers kwijtgeraakt aan een vleesetende bloem.’

‘Onzin,’ zei Xar opgewekt. ‘Ik ben hem niet kwijt. Dat is het hele punt van leider zijn. Als mijn volgers in de problemen komen, red ik ze, want dat is wat een leider doet.’

Xar klom in de boom en op zestig meter hoogte, vervaarlijk wankelend op een paar krakende, heel dunne takken, pakte hij zijn dolk, wrikte de feeën-etende stekelval open en redde op het nippertje een hijgende kleine Knijpsju.

Hm. wat is dit voor
een toei-interessante
bloem?

‘Alles goed!’ piepte Knijpsju. ‘Alles GOED! Ik voel mijn linkerbeen niet meer, maar ik is prima in orde!’

‘Maak je geen zorgen, Knijpsju! Dat komt gewoon door de verteringsappen van de stekelval. Het gevoel in je been komt over een paar uur wel terug!’ riep Xar terwijl hij uit de boom sprong. ‘Zie je wel? Ik ben een groot leider! Blijf bij mij, dan komt alles goed.’

De jonge tovenaars keken erg peinzend.

Op dat moment kwam Xars grote broer Plunder achter hen uit de schaduwen tevoorschijn, zittend op een grote grijze wolf en gevolgd door nog meer feëen en dieren en jonge tovenaarsvolgers dan Xar er om zich heen had.

Xar verstijfde, want hij had de pest aan zijn grote broer Plunder.

Plunder was een stuk groter dan Xar. Hij was bijna net zo lang als hun vader, hij was een kei in magie, hij was knap en slim en tjongejonge, dat wist hij zelf ook. Hij was de allerverwaandste tovenaardie die je je maar kon voorstellen, en hij klikte vaak over Xar om hem in de nesten te werken.

‘Wat doe je hier, Plunder?’ vroeg Xar argwanend.

‘O, ik ben je gewoon gevolgd om te kijken wat voor onvoorstelbaar stomme en zinloze dingen mijn stomme kleine broertje nu weer doet,’ zei Plunder lijsig.

‘Grote leiders zoals ik doen niet aan zinloze expedities!’ brieste Xar. ‘We zijn hier met een REDEN. Niet dat het jou wat aangaat, maar...’

Plunder en Xar

Xar overwoog Plunder een of andere ingewikkelde leugen te vertellen over wat hij hier deed, maar hij kon het niet weerstaan om op te scheppen.

‘... we gaan een héks vangen,’ zei Xar trots.

Ooooooo jeetje, o jeetje, o jeetje.

Dit was de eerste keer dat Xar zijn volgers vertelde wat het doel was van deze expeditie, en het was zeer onwelkom nieuws.

Een héks!

De beer, de sneeuwkatte en de wolven werden heel stil en begonnen te trillen. Zelfs Ariël, de wildste en dapperste van Xars feeën, schoot de lucht in en verdween even.

‘Er zijn heksen in dit deel van het Foute Woud, ik vóél het,’ fluisterde Xar opgewonden, alsof een heks een prachtig geschenk was dat hij iedereen aanbood.

Het bleef een hele poos stil, en toen begonnen Plunder en zijn tovenaarsvolgers te lachen.

Ze lachten en lachten en lachten.

‘O, kom op, Xar,’ zei Plunder toen hij eindelijk weer op adem was gekomen. ‘Zelfs jij moet weten dat heksen al eeuwen uitgestorven zijn.’

‘Aha, ja,’ zei Xar, ‘maar stel dat een paar het hebben overleefd en zich al die tijd hebben schuilgehouden? Kijk! Dit heb ik gisteren nog op deze open plek gevonden!’

Uit zijn rugtas haalde hij voorzichtig een echt gigantische zwarte veer.

Het leek een veer van een kraai, maar dan veel, veel groter. Met een zachte tint zwart, aan het uiteinde vervagend naar een gloeiend, glanzend donkergroen, de kleur van een eendenkop.

‘Een heksenveer...’ fluisterde Xar.

Plunder glimlachte verwaander dan ooit. ‘Dat is gewoon de veer van een of andere grote vogel,’ spotte hij. ‘Een reuzenkraai of zo. Er wonen allerlei rare wezens in het Foute Woud.’

Xar fronste zijn voorhoofd en hing de veer aan zijn riem. ‘Ik heb nog nooit een vogel gezien die zo groot was als deze dan moet zijn,’ zei Xar chagrijnig.

‘Het is allemaal onzin,’ zei Plunder glimlachend. ‘Alleen een hersenloze idioot zoals jij zou dat niet weten. Heksen zijn voor eeuwig vernietigd.’

Calibrand vloog omlaag en landde op Xars hoofd. ‘Eeuwig is een groot woord,’ zei de raaf.

We gaan een
HEKS vangen!

‘Zie je nou!’ zei Xar triomfantelijk. ‘Calibrand is een vogel met voorspellende gaven die in de toekomst kan kijken, en in het verleden, en hij denkt ook niet dat de heksen voor eeuwig verdwenen zijn!’

‘Ik weet alleen dat als heksen om de een of andere reden niet uitgestorven waren, je er zeker geen zou willen tegenkomen op een donkere plek,’ zei Calibrand rillend. ‘Waarom wil je een heks hebben, Xar?’

‘Ik ga die heks vangen,’ zei Xar, ‘om zijn magie af te pakken en die voor mezelf te gebruiken.’

Er viel weer een geschokte stilte.

Uiteindelijk sprak Plunder. ‘Dát, broertje, is het slechtste plan dat ik ooit heb gehoord, in de hele geschiedenis van de plannenmakerij.’

‘Je bent gewoon jaloers omdat JIJ het niet hebt bedacht,’ zei Xar.

‘Ik heb een paar vragen,’ zei Plunder.

‘Hoe ga je die heks eigenlijk vangen?’

‘Daar is dit vangnet voor,’ antwoordde Xar, die een net uit zijn rugtas haalde en omhooghield.

o j e e r
o j e e r
o j e e r

Je kon in elk geval niet beweren dat hij niet enthousiast was. ‘Een van ons, een vrijwilliger, zal zich een heel klein beetje laten verwonden, en dan zal het bloed de heks lokken...’

‘O, geweldig,’ zei Plunder glimlachend. ‘Dus nu wil je een van je sneue volgertjes gaan verwonden? In een bos waar het wemelt van de wilde weerwolven en bloedzoekende meurbekken? Kom op, je bent compleet gestoord... Dit plan is net zo zielig als jij...’

Xar negeerde hem. ‘En dan verstrikt ik de heks in dit net als hij aanvalt. Volgende vraag.’

‘Oké. Vraag twee,’ zei Plunder. ‘Geen enkele levende tovenaars heeft ooit een heks gezien, dus hoe weet je hoe zo’n wezen eruitziet?’

Xar opende zijn rugtas en haalde er een boek uit zo groot als een dikke atlas, met als titel *Het Betoveringenboek*.

Elke tovenaars krijgt bij zijn geboorte een Betoveringenboek. Het boek van Xar zag er verschrikkelijk gehavend uit. Een deel ervan was onzichtbaar (het was per ongeluk in een onzichtbaarheidsdrankje gevallen). Een ander deel was zo zwartgeblakerd dat je het amper kon lezen (dat was gebeurd toen Xar het tovenaarskamp in brand stak), en veel van de bladzijden zaten los en vielen er links en rechts uit (te veel avonturen om daar nu op in te gaan).

Xar opende het boek bij de inhoudsopgave, waar heel groot afgedrukt, in goud, de zesentwintig letters van het

alfabet stonden. Xar spelde ‘heksen’ door op de letters te tikken, en *frrrrrrrrr*, het boek sloeg zijn eigen bladzijden om, wat een eeuwigheid leek te duren. De hoofdstukken voorin werden onzichtbaar terwijl het boek erlangs bladerde als door een eindeloos pak kaarten, totdat het uiteindelijk op de juiste plek stopte.

‘Dat is raar... er staat niet bij hoe ze eruitzien... Maar ze zijn groen, geloof ik...’ zei Xar.

Iemand anders dacht dat heksen zich onzichtbaar konden maken en dat ze zuur in plaats van bloed hadden. Een ander dacht dat ze dat bloed door hun ogen naar buiten konden spuiten.

‘We herkennen een heks vast wel als we er een zien,’ zei Xar, die ongeduldig *Het Betoveringenboek* dichtsloeg. ‘Ze moeten toch behoorlijk afschuwelijk zijn?’

‘Verschrikkelijk afschuwelijk,’ zei Calibrand ernstig. ‘De angstaanjagendste schepsels die ooit deze aarde hebben bevolkt...’

‘En zelfs al vāng je die heks, hoe haal je hem dan over om zijn magie aan jou te geven?’ vroeg Plunder. ‘Ik stel me zo voor dat onzichtbare, groene, zuur-bloed-sputtende heksen die de angstaanjagendste schepsels zijn die ooit de aarde hebben bevolkt, niet zomaar hun magie zullen afstaan alleen omdat jij het netjes vraagt...’

‘Aha,’ zei Xar sluw. ‘Daar heb ik aan gedacht.’

Met een weids gebaar trok hij een paar handschoenen aan, reikte in zijn rugtas en haalde er... een kleine steelpan uit.